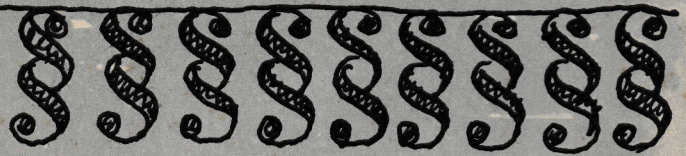

JURIST historier

148

RASMUS NAVERS FORLAG

Forord

Denne lille samling omfatter for størsteparten historier, der er fortalt mig af kolleger, dommere, embedsmænd og politifolk. Jurister har nemlig – hvad ikke alle ved – en særpræget sans for humor, fordi de ejer evnen til at se sagen også fra »den anden side«.

Der er juristhistorier nok her i verden; men de fleste er apokryfe eller vandreanekdoter. Derfor har jeg fortrinsvis valgt at fortælle de historier, som jeg har kunnet henføre til bestemte personer. Nogle har jeg oplevet selv – og jeg håber at kunne opleve mange endnu.

Vel er juraen en videnskab, men den er fremfor alt en kunst med rigtfacetteret menneskelig kolorit.

*

Forinden man læser de efterfølgende sider, må man gøre sig bekendt med en tragisk hændelse. Den fandt sted omkring år 1280. På den tid levede i England en berømt jurist, *Ivo*, der var født af fornemme forældre i 1253 og havde studeret retsvidenskab i Paris og Orleans. Han kæmpede hele sit liv

for ret og retfærdighed og tog sig ganske særligt af enker, fattige og værgeløse. Men hans store sorg var, at hans profession manglede en skytspatron. Lægerne havde *St. Lukas* og soldaterne *St. Georg* – de retslærde havde ingen!

Han drog derfor til Rom for at tale med paven, der straks var lydhør for tanken og beordrede Ivo til med bind for øjnene at vandre rundt om Laterankirken under fremsigelse af et betydeligt antal bønner. Når han var færdig hermed, skulle han standse og berøre den nærmeste af kirkens statuer, og den figur, han således i blinde udvalgte, skulle være de retslærdes skytspatron.

I overværelse af de fornødne vidner gik Ivo en tidlig morgen rundt om den store kirke og lagde til slut hånden på, hvad han mente var en helgenfigur, idet han udbrød: »Dette er vor helgen, dette skal være vor skytspatron!«

Da han rev bindet fra sine øjne, så han til sin forfærdelse, at han havde berørt djævelen under *St. Mikael*s fødder.

Ivo rejste skuffet hjem til England, men blev i sin senere virksomhed her så elsket, æret og anset, at han betragtedes som den ædleste og ypperste af alle datidens sagførere og retslærde. Han blev dommer i kirkeret og senere patron for det juridiske fakultet i Nantes, men lod sig i 1285 ordinere som præst. Han døde den 19. maj 1303 og bisattes i katedralen i Treguiër.

Pave Clemens VI kanoniserede Ivo i 1347 som den første sagfører, der er blevet helgen. *Dette til efterfølgelse.*

Ivo blev sagførernes skytspatron, fordi han var »advocatus et non latro, res miranda populo«.

Jørgen Cold.